

шляхом задоволення їх потреб. Удосконалення цієї групи відбувається за рахунок більш точної вказівки мети та способів ведення конкуренції [1];

2) структурний підхід представляє собою аналіз структури ринку для визначення ступеня свободи продавця та покупця на ринку (форми ринку) та способів виходу на нього. При цьому підході акценти дослідження змінюються з боротьби підприємств на аналіз умов конкретного ринку [2];

3) функціональний – характеризує суперництво старого з інноваціями, зосереджує увагу на принциповій важливості певних наслідків конкурентної боротьби.

Вищенаведені підходи до трактування конкуренції визначають характеристики, які автори вкладають у поняття «конкурентоспроможність», а також основні аспекти КСП та умови її існування. КСП є багаторівневою економічною категорією, яка характеризується ієрархічністю. Рівні КСП зумовлюють різноманітність об'єктів дослідження, якими можуть бути продукція, підприємство, галузь, регіон, держава (країна). Найголовнішими з них є підприємство та продукція, яку воно виробляє, а також галузь, до якої належить підприємство.

1. Макконелл К. Р. Аналітична економія: принципи, проблеми і політика / К.Р. Макконелл, С.Л. Брю. – Львів: Просвіта, 1999. – 671 с.

2. Іванов Ю.Б. Теоретичні основи конкурентної стратегії підприємства: монографія / Ю.Б. Іванов, О.М. Тищенко. – Харків: ВД «ІНЖЕК», 2006. – 384 с.

РАЦІОНАЛЬНЕ ВИКОРИСТАННЯ РЕСУРСІВ У СИСТЕМІ ЖИТТЄЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯК ВАЖЛИВИЙ ФАКТОР ЕКОНОМІЧНОГО ТА СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ

Сагалович К.О.

Науковий керівник – Карлова О.А., д-р екон. наук, професор

Метою розвитку житлово-комунального господарства (ЖКГ) є забезпечення населення, підприємств та організацій необхідними високоякісними послугами. Специфіка галузі пов'язана з її багато елементністю та комплексністю, яка характеризується великою кількістю підгалузей, що входять до її складу. Особливістю функціонування такої системи в Україні є банкрутство багатьох постачальників ресурсів та послуг у сфері ЖКГ. За думкою авторів робіт [1, 2] у цьому стані винна не фінансова криза, а невдале управління на протязі багатьох років.

Основні причини збиткової роботи наступні: значна різниця між тарифами та фактичними витратами підприємств. В середньому по

Україні діючі тарифи покривають витрати постачальників житлово-комунальних послуг на 77-91%; зростання собівартості послуг внаслідок старіння основних фондів, збільшення технологічних втрат у мережах. У більшості регіонів втрати води досягають 30-60% обсягів, поданих у мережу. Знос основних фондів у ЖКГ в 1,5-2 рази більший, ніж в економіці загалом. Третина водопровідних, каналізаційних та теплових мереж в аварійному стані. Більше 70% міського електротранспорту відпрацювало амортизаційний термін; деформована тарифна політика.

Мають місце численні факти завищення норм споживання та витрат, порушення у формуванні тарифів, великі технологічні втрати; житлово-комунальні підприємства не зацікавлені у зниженні витрат матеріально-технічних ресурсів і підвищенні ефективності надання послуг населенню. Витрати енергоресурсів на одиницю виробленої продукції та наданих комунальних послуг в 2-3 рази перевищують західноєвропейський рівень, споживання води на одного жителя – в 1,5-2 рази, чисельність працівників ЖКГ в розрахунку на 1000 мешканців – у 1,5-2 рази вище, ніж у країнах Європи.

Фінансування житлово-комунального господарства проводиться за рахунок як Державного бюджету, так і місцевих. Фінансування підприємств ЖКГ з боку держави здійснюється через цільове фінансування. Взагалі воно являє собою процес надання коштів з бюджетів всіх рівнів економічним суб'єктам на безповоротній основі. Для житлово-комунального комплексу цільове фінансування включає фінансування ремонту основних фондів, підготовку до осінньо-зимового періоду, фінансування капітальних вкладень, субвенцій та фінансування державного регулювання цін (дотації, адресні субсидії).

На відміну від інших галузей управління комунальними підприємствами має свою специфіку. Так, житлово-комунальне господарство є об'єктом управління регіональних органів влади, тому потребує від них регулюючих, координуючих та контролюючих дій. Це обумовлено наступним. З точки зору сучасного розвитку виробництва ринок житлово-комунальних послуг являє собою сукупність двох видів ринків: ринку, який належить природним монополіям і розвиток конкурентних відносин на ньому має певні складнощі (централізоване тепло-, водопостачання, водовідведення) та ринків, які є потенційно конкурентними (це ринки, які пов'язані з утриманням житлового фонду).

Особливості функціонування підприємств ЖКГ впливають на організацію їх фінансів та фінансове управління. Деякі підприємства ЖКГ, а саме ті, що надають усупільнені послуги (вуличне освітлення, озеленення) перебувають на бюджетному фінансуванні, не отримуючи

доходів від реалізації своїх послуг. Ті підприємства, що надають послуги конкретним споживачам і відповідно отримують дохід, функціонують на засадах самоокупності та прибутковості [2, 3].

Вищенаведене призводить до зниження інвестиційної привабливості сфери життєзабезпечення, ефективності функціонування та конкурентоспроможності підприємств галузі, погіршення якості послуг, що надаються ними, відсутність економічних стимулів зниження витрат при наданні послуг (у виробництво послуг закладаються практично всі валові витрати, відповідно, чим вони вищі, тим вище прибуток підприємств), та в цілому перешкоджає можливостям розробки і реалізації власної політики та стратегії розвитку.

1. Аверкина М.Ф. Забезпечення стійкого розвитку міст та агломерацій: теорія, методологія, практика: [монографія] / М.Ф. Аверкина. – Луцьк: РВВ Луцького НТУ, 2015. – 496 с.

2. Карлова О.А. Визначення ступеню підготовленості та елементів стратегії управління міського комплексу до інноваційних змін / О.А. Карлова / Науковий вісник БДФЕУ, 2014. – № (27) 2014. – С. 383-391. – Серія: Економічні науки.

3. Стратегія розвитку України у період до 2020 року: Проект: [Електрон. ресурс]. – Режим доступу : http://www.me.gov.ua/fi le/link/130099/fi le/Strat_02_03_09.rar

УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ТА ІННОВАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ ОРГАНІЗАЦІЇ

Дишкант В.В.

Науковий керівник – Кондратенко Н.О., д-р екон. наук, професор

У даний момент вже стало аксіомою твердження, що інноваційна діяльність є запорукою економічного росту не тільки окремої організації (підприємства), але й країни в цілому. Інноваційність стає невід'ємною рисою сучасного бізнесу, оскільки активне впровадження нововведень у сучасних умовах функціонування ринкової економіки стало головною «зброєю» у конкурентній боротьбі. Відсутність належної уваги до інноваційної діяльності на рівні організації гальмує розвиток останньої, призводить до її технологічного та економічного відставання, послабляє його ринкові позиції [1].

Метою роботи є визначення основних складових управління інноваційною діяльністю та інноваційними процесами в організації.

У сучасних умовах інноваційна діяльність в тій або іншій мірі властива будь-якої організації. Навіть якщо організація не є лідером на ринку інновацій, то рано чи пізно вона неодмінно зіткнеться з необхідністю проводити заміну морально застарілих технологій і продуктів. Таким чином, питання управління інноваційною діяльністю є актуальними.